

Carmen

1. Az érte meg, nem az a rózsá...

Az érte meg, nem az a rózsá,
Mit odadobtál, hanem az,
Mi nyelvhegyemtől harmatozva
Bontotta szirmát: a tavasz,

Egyetlen tavaszom virága,
Amit csak árulás, halál
Követhetett. Megérte, drága,
Hogy ami romló, sírba száll

Idő előtt, – a te idődben
Úgy sincsenek órák, napok;
Szeress akárkit – énelőttem
Nem voltál, és ha nem vagyok,

Nem is lehetnél! Nyári, kármin
Rózsáid szirma elpereg...
A kérdésre: ki vagy te, Carmen?
Csak véreddel felelhetek.

Nem érted, Carmen? Engem, téged
Nemcsak a kék köt össze már,
H hanem az árulásod végleg
Feloldó végtelen halál.

2. Ahogyan én szerettelek...

Ahogyan én szerettelek,
Carmen, csak én, csak én, csak én, –
Bolond lány, hogy feledheted
Egy törreóért könyedén?

Emlékszel még? Szoknyáidat,
Mint szirmokat bontottam én
Ki sorra, s ajkam megtapadt

A forró, bíborló bibén.

Emlékszel? Még táncoltam is,
Bár botlábú vagyok, veled, –
S pogányul csókoltad hamis,
Húsbálvány-istenségemet.

Ahogy én szerettelek,
Carmen, csak én, csak én, csak én, –
Bolond, ki ily könnyen feled,
S inkább letörve hull elém.

Már nem is kellenél! Hiszen
Virágporod reám tapadt
Örökre, – fölszálok s viszem
Halál-kasomba csókokat.

3. Ó, Carmen! Ha kimondom a neved...

Ó, Carmen! Ha kimondom a
Neved, mely nemcsak szó, de élet
S halál esszenciája, – ma
Tudom már: az volt az ítélet,

S nem a hóhérkötél, melyen
Ellengem holnap dallamát vad
Nevednek: Carmen, Carmenem,
S azt is, hogy áldlak, áldlak, áldlak.

A földre csöppen majd magom,
Ha végsőt rándulok, s alóla
Kikél és fölsír magzatom,
A magzatunk: a mandragóra.

Halott vagy és halott leszek;
De ő igézetével áthat
Mindent, s a földiek felett
Uralkodik: kaján varázslat.

Ó, hogyha akkor, akkor én,

S te is, te is, ha mind a ketten...
Aréna-létünk bűvkörén
Belül te, én kívül rekedtem.

(Baka István [*Tájkép fohással*](#) című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)